

דרורי יהודאי
שליש מהחיים — בכלא

לא עזרה. רק אפשרות קיום בכבוד. אחי רים, שיש להם רק חמש הרשעות, קיבלו דוכנים. ואני, שישבתי שלישי מהחיים שלי — לא מגיע לי שיקום?
אם העירייה תסרב לתת לי את הדוכן, אקח את האשה והילדים, ואעשה שם שביתת-רעב. ואם גם זה לא יעזור — אחזור לעולם הפשע.
אין לי דרך אחרת. אני צריך לפרנס את המשפחה. אם לא בטוב — אז ברע. איך שיהיה יהיה. כל אחד, עם המזל שלו.

משפט

ישר ללוע הארי

קנס שזי זירה
לנהג ש"הפקיע"
מחיר נסיעה

הטלפון צילצל במשרד חברת המוניות חן בשדרות חן בתל-אביב. על הקו היתה דיילת של חברת ארקיע. היא הזמינה מרנית לנמלהתעופה בלוד כדי לקחת נוסעת לביתה.

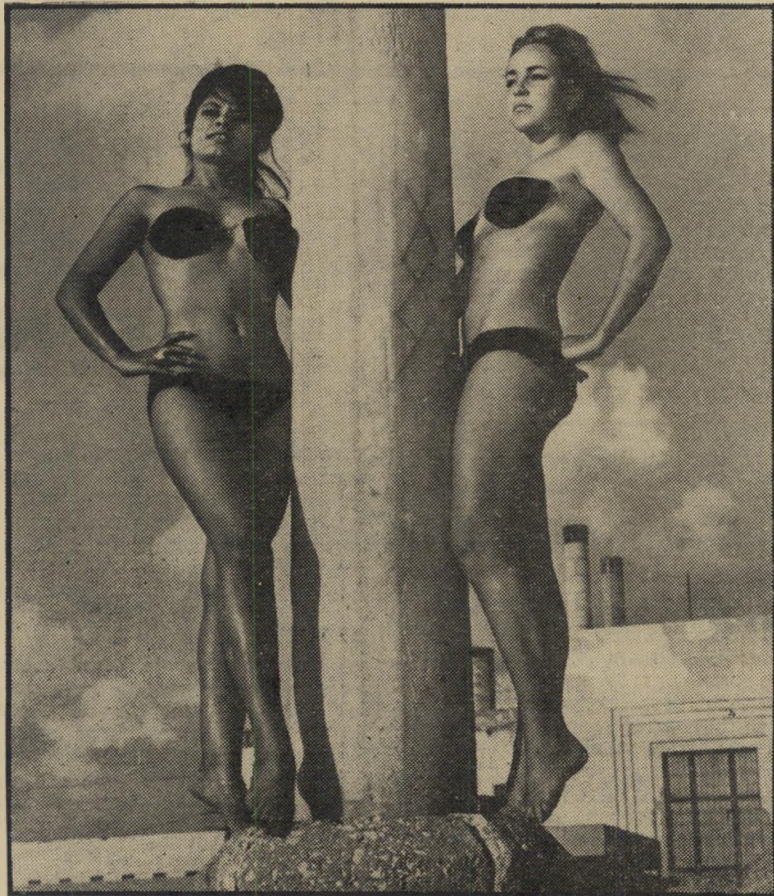
"מי ישלם?" שאל הנהג.
"יהיה בסדר", השיבה הדיילת.
כיוון שמשרד המוניות חן עובד בקביעות עם ארקיע, נשלח הנהג דוד סופר עם מונית אל נמל התעופה. "צריך להביא ילדה קטנה לביתה", אמרה לו דיילת הקרקע. הוא המתין חצי שעה עד שהמטוס מאילת נחת ואז הוביל את לילי כהן, שהגיעה במטוס, לבית הוריה ברייט-אונג. שם תבע זקיבל את שכר הנסיעה: 20 לירות.

אלא שדוד סופר לא ידע עם מי יש לו עסק. המתבר כי אחותה הגדולה של לילי, אמי כהן, היא לא פחות ולא יותר מאשר עובדת לישכת היועץ-המשפטי של משרד-התחבורה, הלישכה המטפלת בתלונות נוסעים נגד נהגים המפקיעים מחירי רים.

אמי ידעה כי מחיר הנסיעה במונית מנמלהתעופה לוד לקריית-אונג הוא 13.90 ל"י בלבד, מהירה להגיש תלונה נגד הנהג שלדעתה הפקיע את המחיר ולקח 6.10 ל"י יותר מהמחיר הנקוב.

"אני נהג שכיר", הסביר סופר בבית המשפט, שם הועמד לדין על הפקעת מחירי רים. "הנסיעה ללוד לבד עולה לי שבע לירות אותם אני צריך לשלם לבעל המונית". הוא טען להגנתו כי מאחר ולא היתה כל מונית בנמלהתעופה הזמינה אותו הדיילת במיוחד מתל-אביב, לכן הכילל במחיר הנסיעה גם את הסכום שעלתה לו עצמו הנסיעה מתל-אביב לקחת את הנוסעת.

"אני מתפלא על שעניין כזה הובא

לילי נובל, 1966 (מימין) *
מה להלשין?

בית, אבא עבד בתור סבל. ארבע כיתות למדתי. אחר-כך לא היה ראש ללמוד יותר. כשהייתי בן 14, נתפסתי על עבירה ראשונה. גניבה קטנה. יצאתי עם אחרים לגנוב במפעל טמפון. כולם ברחו, רק אני נתפסתי. לא היה לי מזל.
קיבלתי שנתיים במוסד עוגן בהרצליה. יצאתי משם בן 16. נכנסתי חובב, יצאתי מומחה.
אחרי זה, נתפסו אותי עם סמים. מישו הלשין, קיבלתי שלושה חודשים על-תנאי. אחר-כך היתה לי התפרצות לחנות-בדים ברחוב נחלת-בנימין. שוב פעם הלכתי עם אחרים — ושוב פעם רק אני נתפסתי. מה לעשות, כך רצה המזל.
אני מאמין במזל. אם נופלים — זה רק בגלל המזל.

* בחברת השחקנית תמי אלונג, משמאל, בעת הדגמת בגדיים מסוג חדש.

במדינה

פשעים

אם אין מזל, אארו חז"ל...

"אם לא אקבל דוכן בשוק הכרמל, אחזור לעולם הפשע"
מזהיר יהודאי המפורסם

קשה היה להכיר את הגבר שיצא לפני שבועיים מבעד לשער כלא דמון. דרורי יהודאי לא היה אף פעם שמן במיוחד. עתה, היה צנום אף יותר, נראה חולני ורוהוס לגמרי.

יהודאי (29) נעצר לפני שנתיים כחשוד בסחר סמים. היה זה 48 שעות בלבד אחרי שנערת-הזוהר לילי נובל נתפסה בתל-אביב כשברשותה כמות רצינית של כדורי ל.ט.ד.י. בחוגי העולם התחתון קבעו מיד ברורות כי היא זו שהלשינה על יהודאי, גילתה למשטרה, בנוסף, גם מחסו-סתר ענקי של סמים.

יהודאי נמצא אשם, נשפט לשלוש שנים. לילי נובל יצאה לחז"ל, ונרצחה שם. לפי כל הסימנים.

השבוע, עם שיחורו של יהודאי, ניתן היה לשמוע את סיפורו, לראשונה מאז התמוצצה הפרשה שהסעירה בזמנו את העולם התחתון וגרמה לשינויים איר-גוניים רציניים בקירוב.

זהו סיפורו של יהודאי:

כשנעצתי, התחילו כולם לכתוב שאני כאילו אחד מגדולי סוחרי הסמים בארץ. זאת עלילה. אם הייתי כזה — הייתי חי ככה? עשר שנים שלמות ישבתי בבתי-סוהר. ומה יש לי מזה? צריך על הגג. זה הכל. לא בית, לא מכונית, אפילו לא בריאות עכשיו. כשהייתי בכלא, אף אחד לא עזר למשפחה שלי. אשתי היתה מקבלת רק כמה עשרות ל"י כל חודש, ממועדון קלפים שאני שותף בו. ככה חי סוחר סמים?

עוד דבר שכתבו אז — שלילי נובל הלשינה עלי, ושבחה את אחת מכנופיות הסמים הגדולות בארץ. באמת לא יודע מדוע אומרים את זה. לילי אף פעם לא הלשינה עלי. פשוט, לא היה מה להלשין. ישבתי עכשיו שנתיים — רק בגלל שלא היה לי מזל.

שמויות כאלה. בכלל תמיד ישבתי בגלל שלא הלך לי המזל.

נולדתי עכשיו שנתיים. היינו שבעה ילדים ב-אני מואמין במזל. אם נופלים — זה רק בגלל המזל.